

Med hensyn til den anden del af det, balance-spørgsmålet, skal jeg endnu en gang for ministeren gentage, hvad jeg sagde: Vi mener ikke, det er rimeligt, at en person, eksempelvis jeg, kan gennemgå en genetisk test og have fuldt kendskab til, hvad jeg eventuelt måtte komme ud for af sygdomme senere hen i mit liv, og så unddrage forsikringsselskabet den oplysning og derved spekulere i det. Jeg kan gå ned og tegne en forhøjet livsforsikring, for jeg ved, at der er en forhøjet risiko, men jeg fortæller ikke forsikringsselskabet, hvad jeg ved, nemlig at en genetisk test har vist mig, at der er en forhøjet risiko for, at jeg senere i mit liv får kræft eller leukæmi eller noget andet. Det mener jeg ikke er et spørgsmål om retssikkerhed, men det er et spørgsmål om, hvad der er ret og rimeligt i et aftalegrundlag.

Formanden:

Hr. Kjeld Rahbæk Møller. Vi kører, om jeg så må sige, en anden omgang.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Det bærende i hele denne diskussion er vel spørgsmålet om det enkelte menneskes værdighed og ret til at være suveræn. Det er klart, at når vi lever i et samfund, så kommer andre mennesker, virksomheder og det offentlige på forskellig måde tæt på én. Men spørgsmålet er: Hvor tæt kan man gå?

Vi mener, at der et eller andet sted må være en grænse for andres – uanset om det er det offentliges eller det er privates – ret til at gå tæt på et andet menneske. Det må der i hvert fald være, når det drejer sig om at tvinge andre mennesker direkte ved et krav eller indirekte økonomisk til at få lavet en test, som den enkelte person ikke ønsker, af, om vedkommende er disponeret for en sygdom. Der vil vi sætte en grænse, og det er lige præcis det, dette forslag går ud på.

Det kan derfor undre mig, at Venstre og De Konservative, der faktisk på et tidspunkt var åbne over for denne problemstilling, nu er tilbage i at sige nej og i realiteten gør sig til talsmænd for, at virksomheder må gå ind og krænke det enkelte menneskes værdighed.

Bjørn Elmquist (RV):

Når nu ligefrem formanden beder mig om at komme op og tage mit andet indlæg i ordfører-runden, så gør jeg det da, og det skal så gå på det helt principielle. Jeg er også lidt forstemt over Venstres og De Konservatives holdning i

de her sager og over, at man ikke kan se de store perspektiver.

Jeg skal ikke skjule, at jeg har en fortid i det ene af partierne, og at vi da var meget optaget af den principielle diskussion. Jeg følte, at jeg dengang som ordfører i 1980'erne for Venstre havde fuld opbakning til vores – jeg vil ikke kalde det korstog – men vores ihærdige indsats imod disse ting. Det udspandt sig på det principielle plan, men jeg har en fornemmelse af, at når man så nærmer sig, hvad der kan være realiteterne i sådan en problemstilling – og dér må man stå fast over for visse krav fra økonomiske kredse, som siger, vi bliver nødt til for at dække os ind forsikringsmæssigt at gøre sådan og sådan – så kniber det lidt med at fastholde principperne. Derfor synes jeg egentlig ikke, at justitsministerens udfald mod de to partier og specielt mod Venstre var forkerte.

Det er som om, at så længe det drejer sig om principperne, er det i orden, men når det så kommer til den konkrete afvejning, så bliver man lidt svag i koderne.

Tom Behnke (FP):

Ministeren var i tvivl, men det skal ministeren ikke være. Fremskridtspartiet holder altid på retssikkerheden. Det skal der slet ikke være tvivl om, for selvfølgelig gør vi det, selv om partiet kun er 25 år gammelt i modsætning til andre partier her i Folketinget, som jo snart er 100 år eller mere. Vi holder altid på retssikkerheden. Det skal ministeren ikke være i tvivl om.

Men jeg synes, at det var forkert af ministeren at føre retssikkerheden over på det forslag, vi taler om i øjeblikket. Altså at man vil sikre retten til det ene eller det andet meget nært beslægtet med ordet retskrav. Der er ingen, der har krav på at tegne en forsikring i et bestemt forsikringsselskab. Det er der ikke. Der findes forsikringsselskaber her i Danmark, der er specielt møntede på f.eks. lærere, Lærerstandens Brandforsikring, og der er Popermo, som er møntet på dem, der er ansat inden for justitsvæsenet, politi, domstole og fængselsvæsenet osv., og der er nogle ganske bestemte kriterier for, hvordan og hvornår man kan få lov til at tegne forsikringer dér. Så der er altså ingen, der har et retskrav på at få lov til at tegne en forsikring, og dermed kan man heller ikke tale om retssikkerhed i denne her sammenhæng.

Næ, det, man skal slå fast igen og igen, er, at så længe der er mulighed for, at man kan vælge et andet forsikringsselskab og dermed vælge et